

ПРОЛѢТЪ

Надъ свежи нивя и долини
прекрасна девойка върви,
и клони, цвѣтя и кжпини
рисува съ най-чудни бои.

О, пролѣтъ, ти въ роснитѣ капки
измий теменужни очи!
Орачѣтъ ти маха съсъ шапка,
а ти му нашепвашъ: — Ори!

Ори и въ нивята заравяй
пролѣтнитѣ едри зърна,
да биятъ въ земята ни млада
подобно на живи сърдца.

Красиви и живи да растнатъ
подъ ясния пролѣтенъ сводъ,
зеленитѣ ниви да радватъ
сърдцата на моя народъ.

О, пѣй срѣдъ зеленитѣ клони
ти, пролѣтъ, съсъ сини очи.
отъ твоитѣ прѣсти се ронятъ
птиченца, цвѣтя и лжчи.

Богданъ Овесянинъ

ПРОЛѢТНА ПРИКАЗКА

Презъ поляни и ливади
гонятъ се рѣкички;
въ тѣхъ се гледатъ тревии млади
съ весели очички.

Че сънь сладъкъ ги погали
снощи по челцата —
и съ цѣлувки имъ запали
свѣщички въ сърдцата.

Сънь не бѣше, а зората
златенъ дѣждъ изпрати —
и запали по полята
минзухари злати.

Драго Поповъ